

nummer. Man kan ikke sige om en Soldat, som har faaet flere Straffe, der tilsammen udgøre 3 Dages Vagtarrest, at han derved har faaet Vidnesbyrd for, at han enten er en slet Karakter, eller at hans Karakter er saaledes, at det er vanskeligt at indordne ham under den militære Disciplin, og naar det ikke er Tilfældet, ser jeg ikke nogen Grund til at give ham en Tillægsstraf, som bestaar deri, at han ikke maa sælge sit Frinummer, hvilket ikke alene kan være et betydeligt materielt Onde for ham, men ogsaa kan være et moralsk Onde, idet man derved udpeger ham som en Mand, der er en uheldig Soldat og en daarlig Kammerat. Jeg skulde derfor meget ønske, at dette Straffeminimum bliver sat i Vejret. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Betyggelse i den efterfølgende Bestemmelse, at Afdelingschefen kan give Tilladelse til, at han sælger sit Frinummer, selv om han har faaet 3 Dages Vagtarrest. Det forekommer mig snarere at være uheldigt, at man gennem denne Bestemmelse stiller Soldaterne uens. Der bør være Lighed for Loven; Loven bør være skreven saaledes, at enhver Borger ved, hvilken Straf hans Forseelse kan drage efter sig, og hvilken Tillægsstraf der følger af den Lov, som maatte blive Resultatet af dette Forslag. Det vil, tror jeg, medføre megen Forvirring, hvis man i Befolkningen lagde Mærke til, at en Mand, der havde faaet 4 Dages Vagtarrest, blev det forbudt at bytte Nummer, men en anden, som havde faaet en langt større Straf, blev det tilladt. Man vilde finde denne Uensartethed uheldig, selv om der i det enkelte Tilfælde havde været god Grund dertil, idet det ikke vilde være muligt for Befolkningen Landet over at se Grunden dertil.

Den anden Del af dette lille Lovforslag forekommer mig derimod at være meget god. Naar unge Mennesker, som ere inde i Tjenesten, have trukket Frinummer, sælge dette og saaledes uventet ere komne i Besiddelse af Penge, har det let til Følge, at disse Penge gaa lige saa let, som de ere erhvervede, med andre Ord blive svirede op i Løbet af kort Tid. Det forekommer mig derfor heldigt, at disse Penge ikke skulde udbetales, medens Manden er i Tjenesten. Kun kunde jeg ønske tilføjet, at de heller ikke blive ham udbetalte den Dag, han forlader Tjenesten, men først naar han var kommen hjem eller til det Sted, han ved Afskedigelsen af Tjenesten opgav, at han vilde tage til; der kunde de udbetales af Lægdsmanden. Jeg skal kun

for øvrigt gøre den Slutningsbemærkning, at det forekommer mig, at den sidste Bestemmelse i Loven egentlig paa en vis Maade er tilstrækkelig, den er saa god, at det forekommer mig, at alene den, naar den faar den lille Ændring, som jeg har antydnet, vil kunne ramme det Onde, som man ønsker at ramme ved dette Lovforslag, thi naar Soldaterne ikke faa deres Penge udbetalte den Dag, de bytte Frinummer, men først, naar de komme hjem, vil der ikke blive Anledning til den Svir og den Letsindighed i Tjenesten, som disse Penge kunne give Anledning til. Det er derfor muligt, at den sidste Bestemmelse alene fyldestgør den Opgave, som den højtærede Minister har stillet sig med hele dette Forslag, en Opgave, der er smuk, og som jeg meget ønsker fremmet. Det er ogsaa mit Haab, at der maatte komme en Lov ud af Forslaget endnu i denne Samling.

J. H. Jensen: Jeg vil ikke sige, at jeg fuldt ud kan dele de Anskuelser, som den sidste ærede Taler fremsatte, skønt det dog til syvende og sidst kommer til at gaa op i skøn Enighed, da ogsaa han ønskede Lovforslaget fremmet. Han havde imidlertid nogle Betæneligheder ved den første Del af Forslaget, som jeg dog ikke nærer. Det vil jo altid være et elastisk Begreb, en Skønssag, hvor megen Straf en Mand skal have paadraget sig for ikke at være værdig til at fortsætte Tjenesten ved at sælge sit Frinummer. Jeg er nu af den Formening, at disse lidt letlevende Mennesker, der komme ind og ligge en Tid, og som ikke lære at forstaa Købstadslivet, men bukke under for de Fristelser, der altid ere i de større Byer, have bedst af at komme hjem saa hurtigt som muligt, og jeg kan derfor godt forstaa, at baade Samfundet og Hæren ere bedst tjente med, at de, der allerede i deres første Tjenestetid have opført sig saaledes, at de have paadraget sig større eller mindre Straffe, sendes hjem til den hjemlige Arne. Jeg er derfor den højtærede Minister taknemmelig for, at han har draget denne Sag frem til Drøffelse og eventuel Vedtagelse, saa vi kunne komme ud over denne Ulempe. Som Regel har det jo dog — med en Del Undtagelser — i længere Tid været de daarligste Individuer, der bleve til Eftertjeneste, og hverken de selv eller Samfundet eller Hæren kunne være tjente med den Ordning. Jeg tror, det foreliggende Forslag vil raade Bod derpaa.

Den sidste ærede Taler mente, at det